

Řeka s rozpuštěnými vlasy
(pohádky pro velké děti a malé rodiče)

H:0)nza Vojtko

Malá holčička seděla na schodech a ukusovala maličké kousky kulaté sušenky. Byla to velká sušenka s čokoládovými kousky a rozinkami. Vedle ní stál na stráži prázdný hrnek od kakaa. Měla ráda horké kakao. Nikdy ji nevydrželo dost dlouho, aby mohla suché sušenky zapít. Neměla ovšem ráda když jí poslední drobky sušenek škrábaly v krku. Fuj. Sušenkové struhadlo. Ale ano mamí, říkala si vždycky v duchu, mohla bych si nechat trošku kakaa nakonec. Ale když ono je pak takové mazlavé a studené a na to sušenkové struhadlo by stejně nikdy nestačilo. Na to určitě potřebuji celý hrnek nového kakaa. Horkého. To pak krásně rozpustí ty drobečky v krku. Ano, jistojistě věděla, že jeden hrnek kakaa nikdy nestačí. Věděla to i maminka. Proto jí vždycky dělala kakao do celého džbánu.

Malá holčička seděla na schodech. V klidu ukusovala ze své velké čokoládové sušenky s rozinkami a při tom se usmívala. Věděla, že na ni čeká druhý hrnek horkého kakaa.

„Anežko, vyčistila sis zoubky?“ Ozval se hlas z pokoje nad schody. Celkem tam byly pokoje tři. Jeden pro Anežku, druhý pro tatínka, ve kterém pořád něco psal, telefonoval, rozčiloval se, smál se, broukal si a zpíval. Někdy tam Anežku vzal. Ne moc často, ale někdy ano.

V tom třetím byla koupelna. A taky záchod. Fuj. Byly dohromady v jednom pokoji. Kamarádky ze školky říkaly, že kluci někdy čurají do umyvadla, protože nestihnou dojít na záchod. A někdy i do vany, když se koupou. To si Anežka nedovedla představit. Jednou to chtěla zkusit, ale prostě nemohla. Nešlo to.

„Anežko, slyšela si mě? Ptal jsem se, jestli sis už vyčistila zoubky?“ hlas z prvního pokoje už byl o něco hlasitější.

Vzdychla si. *„Ještě ne tatí. Ještě jím sušenku“.* Řekla pravdu. Ale ne celou.

„Tak to si ji už odlož, zvedni se a poruč nožičkám, ať se rozeběhnou do koupelny vyčistit si zoubky. Slyším je až sem jak křičí, že už nechtějí být tak strašně špinavé“. Anežka se zachichotala.

„Teda tatí, ne ne. Já teda neslyším vůbec nic a to jsou to moje zoubky! To bych přece musela určitě slyšet, když jsou moje“.

„Jak bys je mohla slyšet Anežko, když pořád chroupeš tu sušenku. To je randál, že ani zoubky neslyší sami sebe“.

Ach jo, znovu si povzdechla Anežka. Vzpomněla si, jak jednou přišla celá umazaná od bláta, když stavěla na zahradě hráz. Vůbec se jí nelíbilo být takhle špinavá. A to

měla špinavé jenom ruce. Představila si, jak se asi musí cítit všechny ty zoubky, když jsou vlastně špinavé úplně celé, od hlavy až k patě.

Položila si zbytek sušenky na schod, vedle puntíkatého hrnečku od kakaa. Zvedla se a vyklepala všechny drobečky. Ty jak dopadaly na dřevěné schody šustily a skákaly, jako kdyby chtěly utéct co nejdál pryč a křičely na sebe kudy je nejkratší cesta.

Anežka vyšla poslední tři schody do chodby. Z tatínkova pokoje, který byl vpravo se linul tenký proužek žlutého světla. Bylo v něm teplo a bezpečno.

Jenže koupelna byla vlevo. Tam byla tma. Nesvítila tam ani jedna malá lampička.

Anežka se rozhodně nebála tmy. To určitě ne. Jen si vždycky vzpomněla, co všechno se v té tmě může schovávat. Byla černá a vůbec nic neukazovala.

Vzala nohy na ramena a rychle se rozeběhla ke koupelně. Věděla, že vypínač je hned za dveřmi, stačí jenom rychle natáhnout ruku a zmáčknout. Jenže jak tak rychle běžela, minula dveře od koupelny a šáhla do výklenku na prádlo. Šmátrala do prázdna, až narazila na studenou zeď. Hledala vypínač. Prošmejdila celý kousek zdi. Nic.

Už už chtěla zavolat na tátu, že se bojí. Ale ještě ne. Ještě se nebojím, tolik moc. Zkusila se tedy vrátit zpátky. Uf, oddechla si. Tady končí dveře a hned na druhé straně je vypínač. Teď stačil jen jeden pohyb rukou a... Bylo světlo!

To už se Anežka nebála vůbec ničeho. Viděla na všechno. Dokonce dohlédla i do otevřené skříňky pod umyvadlem. Byl tam třeba kartáč na podlahu, kterému chybělo už pár vlasů. Byla tam taky spousta lahviček. Některé voněly a některé ne.

Došla k umyvadlu, natáhla se pro svůj modrý kartáček, taky pro pastu na zuby, ale ne pro tu pálivou. Anežka měla vlastní, která chutnala jako rozmačkané jahody. Někdy zapomněla vyplivnout pěnu z pasty a schválně ji polkla, tak moc ji někdy chutnala.

Dala se do čištění. Úplně slyšela, jak se její zoubky radují a volají jeden na druhého já už jsem, já už jsem! Úplně čistý a běloučký. Nezapomněla ani na jeden.

Utřela si pusku do ručníku. Natáhla se pro hřeben a dala si ho do kapsičky od šatiček. Na to nikdy nesmí zapomenout. Strašně moc a moc měla ráda, když jí tatínek nebo maminka rozčesávali před spaním vlasy. No teda asi víc to uměl tatínek. Maminka to vždycky rozčesala za malinkou chvíli. Jenže tatínek si s vláskama hrál a přitom někdy vyprávěl pohádky. To nemusela jít spát tak brzy.

Jenže teď jí ještě čekala cesta z koupelny (kde musela zhasnout!) do svého pokoje, který byl sice jen maličký kousek, ale byl celý utopený ve tmě.

Nadechla se a zase se rozeběhla přímo ke svému pokoji. Jenže jak tak běžela, začal jí vypadávat hřeben z kapsy. Chtěla si ho přidržet, ale on už byl skoro celý venku. Místo toho, aby si ho zastrčila zpátky, ho vlastně ještě víc vystrčila a on spadnul na zem.

Anežka se zastavila, že hřeben zvedne. Neviděla ovšem kde je. Všude byla tma. Klekla si na kolena a začala šátrat okolo sebe. Hřeben jí utekl. Asi slyšel vysypané drobečky na schodech a vydal se za nimi.

Začala natahovat. Co když hřeben nikam neutekl, ale někdo ho v té tmě vzal? Co když ho odnesli pavouci? Nebo tarantule? Té se bála úplně ze všeho nejvíc. Byla chlupatá, nohatá a kousala.

To už nevydržela a začala křičet. *„Tatí, tatí, mě se ztratil pokoj! A taky hřeben! Já se bojím!“*.

Dveře se na druhém konci pokoje rozrazily a pustili tak daleko víc světla do celé tmavé a dlouhé chodby. Anežka sice pro slzy neviděla, ale hřeben se pěkně schovával hned u její pravé nohy. Báł se víc než Anežka.

Tatínek pomalu došel přímo k ní. *„Copak tu pláčeš holka moje?“*

„Byly tu pavouci a tarantule a hřeben mi někam utekl!“.

„Podívej se ty holka copatá okolo sebe. Hřebínek máš u nohy. A vidíš tu nějaké pavouky? Ne? Tak to tady asi vůbec nebyly. I když mají osm noh, zase tak rychlý nejsou“. Anežka se mu držela okolo krku a z bezpečné vzdálenosti jednoho táty se dívala po podlaze. Musela uznat, že pavouci ani tarantule tam opravdu nebyly.

Oddechla si. Měla hřeben, měla tátu a teď určitě bude pohádka.

Seděla na posteli. Za ní seděl táta a rozčesával jí vlásy. Pramínek po pramínku.

V pokojíčku svítila jen jedna docela malá lampička. Byla jako hvězdička.

„Tatí proč na obloze svítí hvězdy? Co dělají celou noc? A kam zmizí, když už není noc?“ Samé důležité otázky pro malou holčičku.

Hřeben se v tatínkově ruce na chvílku zastavil. Slyšela jak se zhluboka nadechnul a pak řekl. *„Víš Anežko to máš tak...“*

Hvězdy

Když na světě žil první kmen lidí, bylo všude šero. Nebyla úplná tma, ale nebylo ani úplně světlo. My bychom asi moc neviděli, ale tehdy lidé ještě nepotřebovali baterky nebo lampičky. Dokázali se dívat docela dobře i bez nich. Žili v domech z listí a hlíny. Neznali den ani noc. Když byli unavení, stačilo jen na chvíli zavřít oči. Když byli hladoví, stačilo jen natáhnout ruku a utrhnout plody ze stromů, které rostly všude okolo.

Žila s nimi také jedna malá holčička s očima šedýma jak vlčí srst. Její maminka měla oči tmavé jako díra v kmeni velkého stromu. Stejně jako její oči, byly tmavé i její vlasy a kůže. Tatínek měl naopak kůži bílou jako květy rostlin na lukách. Vlasy stejné barvy a jeho oči...oči byly bílé jak míza těch velkých stromů, jen uprostřed měli černou tečku.

Ta malá holčička milovala své rodiče tak velikou láskou, že si mezi sebou nemuseli ani povídat. Stačilo jen na maminku a na tatínka pomyslet a hned tu oba byli.

Maminka s květy za vlasy a tatínek s plnou náručí šťavnatých bobulí.

Tak čas plynul. Nikdo a nic nerušil život toho kmene.

Až jednou.

V čas kdy lidé kmene spali, se přivalila na kraj jejich údolí černočerná tma. Ne stín, ne mlha. Jen hluboká černá neproniknutelná tma...

Pokračování v knížce!